

Sygn. akt: I C 338/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Katarzyna Banko
Protokolant:	Julia Piątek

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Gliwicach

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda M. T. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w pozostałym zakresie odstępuje od obciążenia powoda powyższymi kosztami.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt I C 338/13

UZASADNIENIE

Powód M. T. wniósł o zapłatę kwoty w wysokości 75 000,00 zł od pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach za pogwałcenie praw zagwarantowanych Konstytucją RP oraz zapłatę za każdy kolejny miesiąc zwłoki kwoty 5 000,00 zł.

W uzasadnieniu powód nie potrafił wskazać czy domaga się wskazanej kwoty tytułem odszkodowania czy zadośćuczynienia. Wskazał on, że odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w R.. W trakcie pobytu we wspomnianej placówce dyrektor złożył do Sądu Penitencjarnego w Gliwicach wniosek o leczenie odwykowe powoda przewidziane przez art. 117 kkw. Sąd Penitencjarny wbrew woli powoda skierował go na leczenie. W dniu 20 sierpnia 2013r. powód został przewieziony do Zakładu Karnego w N., gdzie od 29 sierpnia 2013r. do 6 listopada 2013r. musiał uczestniczyć w zajęciach terapeutycznych. W ocenie powoda Sąd Penitencjarny w Gliwicach złamał konstytucyjne prawo do odmowy poddawania eksperymentom medycznym i leczeniu, ponieważ nie jest on osobą ubezwłasnowolnioną, ani pozbawioną praw publicznych, natomiast Konstytucja RP jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, nie zaś kodeks karny.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany w uzasadnieniu wskazał, że u powoda osadzonego w Zakładzie Karnym w R. rozpoznano objawy uzależnienia od alkoholu w fazie krytycznej. Powód wyraził zgodę na podjęcie terapii odwykowej dla osób uzależnionych od alkoholu. W dniu 1 lutego 2013r. powód oświadczył, że rezygnuje z terapii uważając ją za bezcelową. W wyniku zaistniałej sytuacji Sąd Penitencjarny na podstawie 117 kkw orzekł o zastosowaniu leczenia odwykowego. Zgodnie z art. 117 kkw skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu obejmuje się za jego zgodą, odpowiednim leczeniem i rehabilitacją; w razie braku zgody o stosowaniu leczenia lub rehabilitacji orzeka sąd penitencjarny. Podstawą decyzji Sądu Penitencjarnego o zastosowaniu wobec skazanego uzależnionego od alkoholu leczenia odwykowego jest więc stwierdzenie uzależnienia oraz brak zgody samego skazanego na poddanie się takiemu leczeniu. Wystąpienie powyższych przesłanek obliguje Sąd Penitencjarny do zastosowania wobec skazanego leczenia odwykowego. W ocenie pozwanego alkoholizm stanowi zasadniczy czynnik kryminogenny pozostający w związku przyczynowo – skutkowym z przestępczym zachowaniem jednostki. Wykonywanie kary pozbawienia wolności powinno uwzględniać wskazane zależności, stąd najważniejszym elementem zapobiegania powrotności do przestępstwa są działania ukierunkowane na korekcję występujących u skazanego uzależnień. Z powyższych względów upatrywane przez powoda złamanie jego konstytucyjnych praw jest pozbawione uzasadnionych podstaw. Powód w pozwie twierdził, że skierowanie na leczenie odwykowe stanowi złamanie zakazu zawartego w art. 39 Konstytucji RP dotyczącego zakazu eksperymentów medycznych bez zgody osoby, która miałaby być im poddana nie dotyczy oddziaływania specjalistycznego na skazanego odbywającego karę w systemie terapeutycznym. Leczenie choroby alkoholowej nie jest eksperymentem medycznym, zaś zgodnie ze Słownikiem języka polskiego PWN, eksperyment to próba realizacji nowatorskiego pomysłu czy też doświadczenie naukowe przeprowadzone w celu zbadania jakiegoś zjawiska. Powód nie wykazał istnienia przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa. Przyznanie powodowi zadośćuczynienia na podstawie art. 417 w zw. z art. 24 kc zależy od łącznego zaistnienia przesłanek takich jak bezprawność naruszenia, krzywda oraz związek przyczynowy między bezprawnym naruszeniem dobra osobistego a doznaną krzywdą. Powód nie wskazał jaką szkodę, czy też krzywdę wyrządził Skarb Państwa, ani nie przedstawił sposobu wyliczenia sumy dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Pozwany przeczy, by powód doznał jakiegokolwiek krzywdy w związku z skierowaniem przez Sąd Penitencjarny w Gliwicach na leczenie odwykowe. Samo twierdzenie powoda o doznanej krzywdzie nie jest wystarczające. Fakt jej niewykazania decyduje o konieczności oddalenia powództwa chociażby z tego względu. Żądana przez powoda kwota 75 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest nieuzasadniona. Suma jaka jest odpowiednia dla zrekompensowania doznanych krzywd spowodowanych naruszeniem dóbr osobistych, powinna uwzględniać rodzaj dobra, które zostało naruszone, charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem. Twierdzenia powoda nie są poparte żadnymi dowodami, z tego powodu trudno mówić o istnieniu jakichkolwiek podstaw wyliczenia wyżej wskazanej kwoty. W razie przegrania sprawy powód powinien zostać obciążony obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych oraz obowiązkiem zwrotu kosztów procesowych drugiej stronie. Żądanie pozwanego odsetek za każdy miesiąc opóźnienia jest pozbawione wszelkich podstaw zarówno faktycznych, jak i prawnych. Z racji nieuzasadnionego żądania roszczenia głównego również roszczenie o zasądzenie odsetek winno ulec oddaleniu.

Sąd ustalił co następuje:

Powód M. T. urodził się (...) w W.. Wśród jego krewnych nie było osób chorych psychicznie, upośledzonych psychicznie, chorujących na padaczkę czy alkoholizm. Naukę w szkole podstawowej podjął w wieku 7 lat, powtarzał 2-krotnie 5-tą klasę. Następnie ukończył w 1982r. szkołę górniczą uzyskując zawód monter urządzeń teletechnicznych. Po ukończeniu szkoły podjął pracę w kopalni. W 1989r. został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Następnie kontynuował pracę w kopalni, gdzie łącznie przepracował 17 lat. Od 2000r. utrzymuje się dzięki podejmowanym pracom dorywczym. Został dwukrotnie zwolniony dyscyplinarnie z powodu spożywania alkoholu. W przeciągu lat 2001 – 2003r. 6-krotnie był karany przez kolegium do spraw wykroczeń. W sumie odbył 1,5 kary pozbawienia wolności. W latach 90-dziesiątych został pobity przez ojca, dostał cios siekierą z głową w wyniku czego

stracił na chwilę przytomność. Prócz tego miał jeszcze jeden uraz głowy w skutek pobicia, lecz nie zgodził się na pobyt w szpitalu. Skutkiem tych urazów są trwające 5-15 minut bóle głowy. Powód nie miał napadów padaczki, nie chorował obłożnie. Nie leczył się w poradni zdrowia psychicznego. Zgłosił się na detoksykację do Szpitala (...) w R. w maju 2004r. z powodu uzależnienia od alkoholu. Miewał wówczas zwiewne omamy wzrokowe. Do szpitala zgłosił się z powodu nasilonego zespołu abstynencyjnego z doznaniem psychotycznym w postaci głosów, zwidów, słyszał jakby go chowano, trwało to 1 noc i po tym zgłosił się do szpitala. Więcej doznań psychotycznych nie miał. Nie korzystał z porad neurologa ani psychologa.

Po raz pierwszy powód spożył alkohol w wieku 10 lat. Od około 28 roku życia pije ciągami trwającymi najdłużej do 8 miesięcy. Miał przerwy w picu trwające do 1 miesiąca. Twierdzi, że od kilku lat miewa objawy zespołu abstynenckiego. W 2005r. odbył cały cykl leczenia odwykowego podczas odbywania kary pozbawienia wolności w K.. Nie utrzymał abstynencji, po opuszczeniu zakładu karnego powrócił do dawnego sposobu picia alkoholu.

Powód jest skłonny umniejszać problem alkoholowy. Nie identyfikuje się ze stwierdzonym uzależnieniem. W jego opinii problem został wyolbrzymiony przez biegłych lekarzy psychiatrów. Uważa, że jego zdolność kontrolowania picia nie została upośledzona. Nie posiada krytycznego wglądu w swój problem alkoholowy.

Nie podejmował prób samobójczych, nie dokonywał samookaleczeń. Nie zażywał narkotyków ani leków psychotropowych.

Ma świadomość uzależnienia oraz strat jakie poniósł w związku z nadużywaniem alkoholu. U powoda rozpoznano występowanie następujących objawów uzależnienia od alkoholu: silna natrętna potrzeba spożywania alkoholu („głód alkoholu”), utrata kontroli nad picciem alkoholu, picie ciągami, objawy abstynenckie (drżenie ciała, nadmierna potliwość, problemy ze snem, lęki), zawężenie repertuaru zachowań związanych z picciem alkoholu, picie alkoholu w celu złagodzenia objawów abstynencyjnych, zmieniona tolerancja alkoholu, picie alkoholu mimo oczywistej wiedzy o jego szczególnej szkodliwości dla zdrowia, poświęcanie czasu, energii i pieniędzy na picie kosztem innych zainteresowań i obowiązków, epizody „urwanych filmów”, luk w pamięci w związku z picciem, nieudane próby leczenia i zachowania abstynencji, próby zapanowania nad picciem (np. ograniczenie sobie pory picia, rodzaju trunku), zaprzeczenie uzależnieniu, konflikty z prawem pod wpływem alkoholu.

W dniu 1 lutego 2013r. powód złożył pisemną rezygnację z terapii odwykowej dla osób uzależnionych od alkoholu, której termin został ustalony na dzień 4 września 2013r. w Zakładzie Karnym N.. W wyniku powyższego Zastępca Dyrektora Zakładu Karnego w R. skierował do Sądu Okręgowego (...) wnioski o wydanie postanowienia na podstawie art. 117 kkw, tj. o objęcie powoda ewentualnym leczeniem/rehabilitacją w związku z uzależnieniem od alkoholu. Powód w trakcie wyznaczonego na dzień 27 lutego 2013r. posiedzenia nie wyraził zgody na leczenie uważając je za bezcelowe. Sąd w tym samym dniu wydał postanowienie, w którym objął powoda M. T. leczeniem w związku uzależnieniem od alkoholu.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: dokumentów zawartych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gliwicach sygn. akt VII Kow 326/13, w szczególności wniosku o wydanie postanowienia na podstawie art. 117 kkw, opinii sądowo – psychiatrycznej, pisma powoda z dnia 1 lutego 2013r., protokołu posiedzenia z dnia 27 lutego 2013r., postanowienia z dnia 27 lutego 2013r. Dowody z dokumentów urzędowych zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w granicach ich kompetencji, a zatem były w pełni wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wniósł powództwo o zapłatę kwoty 75 000, zł wraz z comiesięcznymi odsetkami w wysokości 5 000 zł. W toku postępowania nie sprecyzował swego żądania przez wskazanie czy dochodzi ostatecznie odszkodowania, czy też zadośćuczynienia. Powód w uzasadnieniu wskazał na poddanie bez jego zgody eksperymentowi medycznemu i

leczeniu, co reguluje art. 39 Konstytucji RP, według którego nikt nie może być poddany eksperymentom naukowym, w tym medycznym, bez dobrowolnie wyrażonej zgody.

Zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

W pierwszym rzędzie podnieść należy, że sąd nie jest związany podstawą prawną żądania wskazaną przez stronę, a o zastosowaniu konkretnej podstawy prawnej decyduje jego podstawa faktyczna. Biorąc pod uwagę wskazanie jako stroną pozwaną osoby prawnej i przytoczone przez powoda jako podstawa faktyczna żądania okoliczności (powstanie szkody materialnej na skutek zarzucanego zawinionego bezprawnego zachowania pozwanego) żądanie zapłaty kwoty 75 000zł oceniać należy na podstawie art. 417 § 1 kc, zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca władzę z mocy prawa. Przesłankami roszczenia są: bezprawne działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, powstanie szkody i związek przyczynowy między bezprawnym działaniem lub zaniechaniem a powstałą szkodą.

Z przeprowadzonych dowodów z dokumentów: opinii sądowo-psychiatrycznej oraz opinii psychologicznej zawartych w aktach sprawy VII Kow 326/13 wynika, iż u powoda rozpoznano zespół zależności od alkoholu. Wobec jego rezygnacji w dniu 1 lutego 2013r. z terapii odwykowej Zastępca Dyrektora Zakładu Karnego w R. skierował do Sądu Okręgowego (...) w Gliwicach wnioski o wydanie postanowienia na podstawie art. 117 kkw. Przepis ten stanowi, iż skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu albo środków odurzających lub substancji psychotropowych, a także skazanego za przestępstwo określone w art. 197-203 Kodeksu karnego popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych obejmuje się, za jego zgodą, odpowiednim leczeniem i rehabilitacją; w razie braku zgody o stosowaniu leczenia lub rehabilitacji orzeka sąd penitencjarny. Sprawa toczyła się pod sygn. VII Kow 326/13. Sąd po posiedzeniu w dniu 23 lutego 2013r. z udziałem powoda, na którym który nie on wyraził zgody na leczenie, wydał na podstawie art. 117 kkw postanowienie o objęciu M. T. leczeniem w związku z uzależnieniem od alkoholu. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 27 lutego 2013r.

Zgodnie ustawą z dnia 5 grudnia 1996r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz.U.2011.277.1634 j.t.) art. 21 ust. 1. eksperyment medyczny przeprowadzany na ludziach może być eksperymentem leczniczym lub badawczym, ust. 2. eksperymentem leczniczym jest wprowadzenie przez lekarza nowych lub tylko częściowo wypróbowanych metod diagnostycznych, leczniczych lub profilaktycznych w celu osiągnięcia bezpośredniej korzyści dla zdrowia osoby leczonej. Może on być przeprowadzony, jeżeli dotychczas stosowane metody medyczne nie są skuteczne lub jeżeli ich skuteczność nie jest wystarczająca, ust. 3. eksperyment badawczy ma na celu przede wszystkim rozszerzenie wiedzy medycznej. Może być on przeprowadzany zarówno na osobach chorych, jak i zdrowych. Przeprowadzenie eksperymentu badawczego jest dopuszczalne wówczas, gdy uczestnictwo w nim nie jest związane z ryzykiem albo też ryzyko jest niewielkie i nie pozostaje w dysproporcji do możliwych pozytywnych rezultatów takiego eksperymentu.

Eksperymenty w naukach medycznych mają charakter doświadczenia. Są w swojej metodyce podobne do doświadczeń przeprowadzanych w biologii i dyscyplinach mających z nią ścisły związek. Jedne i drugie bowiem polegają na jakiejś ingerencji w żywy organizm, nie wyłączając ludzkiego, objęte są ścisłą i dokładną obserwacją i służą zweryfikowaniu wcześniejszych hipotez. Ma to przyczyniać się do postępu w medycynie i naukach pokrewnych, który winien zmierzać ku dobru ludzkiemu, z zastrzeżeniem jednak prymatu interesu jednostki nad interesem społecznym. (...) Eksperymentem leczniczym jest takie działanie lekarza, które prowadzi bezpośrednio do osiągnięcia poprawy stanu zdrowia pacjenta, przy czym może ono opierać się na wprowadzaniu nowych metod. Próba leczenia dotychczas niewypróbowanym, nowatorskim sposobem powinna być poparta, na podstawie przesłanek teoretycznych lub prób na zwierzętach, uzasadnionymi przewidywaniami co do spodziewanych rezultatów doświadczenia. (...) Odmienne natomiast definiowany jest eksperyment badawczy. Ma on za zadanie wyjaśnienie problemu naukowego. Jest to

więc cel tylko pośrednio służący zdrowiu konkretnego chorego. Eksperyment badawczy może być przeprowadzany zarówno na osobach zdrowych, jak i chorych. Czynności podejmowane w procesie eksperymentowania naukowego bezpośrednio lub pośrednio służą empirycznemu zweryfikowaniu teoretycznych założeń czy hipotez, poznaniu nowych praw dotyczących ludzkiego ustroju, dotychczas mało znanych (A. Wnukiewicz – Kozłowska, Eksperyment medyczny na organizmie ludzkim w prawie międzynarodowym i europejskim, Dom Wydawniczy ABC, s. 25-26).

Na podstawie § 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 maja 1983 r. w sprawie zasad i trybu postępowania w przedmiocie leczenia odwykowego osób umieszczonych w zakładach karnych, aresztach śledczych i ośrodkach przystosowania społecznego (Dz. U. z dnia 12 maja 1983 r.) ust 1. do leczenia odwykowego w zakładach kieruje się osoby uzależnione, w stosunku do których orzeczony został przez sąd obowiązek poddania się leczeniu, jak również osoby zakwalifikowane do takiego leczenia przez lekarzy tych zakładów, w szczególności osoby, w stosunku do których w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem opinie biegłych zawierały wskazania do leczenia odwykowego, ust. 2. leczenie odwykowe i profilaktykę przeciwalkoholową w zakładach prowadzi się metodami i środkami ogólnie stosowanymi w tego rodzaju leczeniu i profilaktyce. Z ust. 2 jasno wynika, iż leczenie odwykowe prowadzi się metodami i środkami ogólnie stosowanymi w tego rodzaju leczeniu i profilaktyce, stąd ze względu na stosowane metody nie można uznać, że leczenie odwykowe spełnia warunki eksperymentu medycznego.

Powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Żądanie zasądzenia odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia reguluje art. 24 kc oraz art. 448 kc. Prawidłowe rozpoznanie roszczenia o ochronę dóbr osobistych wymaga przede wszystkim ustalenia i dokonania oceny, czy i jakie dobro osobiste żądającego ochrony zostało naruszone, a w dalszej kolejności stwierdzenia bezprawności działania sprawcy bądź też wystąpienia okoliczności bezprawność tę wyłączających. Należy mieć przy tym na względzie, iż przepis art. 24 § 1 k.c. posługuje się konstrukcją domniemania bezprawności, co oznacza, iż ciężar dowodu obalenia tego domniemania spoczywa na pozwanym. Na dochodzącym ochrony ciąży jedynie obowiązek wykazania faktu naruszenia lub zagrożenia jego dobra osobistego. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, działanie w obronie uzasadnionego interesu, zgodę pokrzywdzonego.

Przepis art. 23 k.c. nie zawiera definicji dóbr osobistych, a ogranicza się do stwierdzenia, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza, i racjonalizatorska. Katalog dóbr osobistych wymienionych w powyższym przepisie jest otwarty. Powód nie wskazał do naruszenia jakiego dobra osobistego doszło.

Przesłanka bezprawności działania, o której stanowi art. 24 k.c., ujmowana jest w prawie cywilnym szeroko. Bezprawne zachowanie na gruncie tego uregulowania, to zachowanie sprzeczne z przepisami prawa lub zasadami współżycia społecznego, nie wymaga ono istnienia subiektywnych elementów po stronie sprawcy. Ocena bezprawności dokonywana jest według kryterium obiektywnego. Jak już wcześniej podano do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, działanie w obronie uzasadnionego interesu, zgodę pokrzywdzonego. Przesłanka bezprawności działania jest przesłanką wystarczającą do udzielenia ochrony o charakterze niemajątkowym, natomiast dla zasądzenia zadośćuczynienia konieczne jest ustalenie, że działanie sprawcy było zawinione, co najmniej z winy nieumyślnej (por. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008r. I CSK 319/2007, Lex Polonica nr 1810861, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007r. III CSK 358/2006 Lex Polonica 1912546). Zadośćuczynienie, o którym stanowi art. 448 k.c., jest roszczeniem samodzielnym, przysługującym niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia naruszenia. Wysokość zadośćuczynienia przyznawanego na podstawie powołanego wyżej przepisu ma charakter ocenny, a przy określeniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia należy brać pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w szczególności rodzaj naruszonego dobra i rozmiar doznanej krzywdy, ocenianej według miar obiektywnych, stopień negatywnych konsekwencji dla poszkodowanego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, stopień winy sprawcy oraz jego sytuację majątkową. Mając na względzie kompensacyjny, a nie represyjny charakter

zadośćuczynienia, oraz to, iż zazwyczaj nie jest ono jedynym zastosowanym środkiem usunięcia skutków naruszenia, trzeba przyjąć, że zasądzona kwota powinna być umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 75 000,00 zł i 5 000,00 zł za każdy miesiąc zwłoki na pogwałcenie praw, które gwarantuje Konstytucja RP. Roszczenie przewidziane w art. 448 kc służy kompensacji szkody niemajątkowej wyrządzonej naruszeniem dobra osobistego. Jak już wcześniej podano przesłanką dla zasądzenia zadośćuczynienia jest ustalenie, że działanie sprawcy było zawinione, co najmniej z winy nieumyślnej. Skoro jednak działanie pozwanego nie miało charakteru zawinionego, ani bezprawnego, ani też powód nie wykazał krzywdy jakiej doznał ze strony pozwanego to tym samym roszczenia z art. 24 § 1 zdanie 3 kc w związku z art. 448 kc nie zasługują na uwzględnienie.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 i 102 kpc.

Powód był osobą zwolnioną z kosztów sądowych, co nie zwalnia go od ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej. Powód wytaczając powództwo winien liczyć się z koniecznością ponoszenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Zgodnie z art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w Warszawie kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w pozostałym zakresie z uwagi na sytuację materialną powoda Sąd odstąpił od obciążenia go powyższymi kosztami.

Gliwice, dnia 04 sierpnia 2014r. SSO Katarzyna Banko